

Т о й,

Майчице, поетъ мечтатель
Що си ме родила, —
Ил' защо си ми не дала
Сврѣхчловѣшка сила? .

Какъ прѣдъ незаслуженъ укоръ
Да имамъ търпѣнье, —
Какъ да бждж равнодушентъ
Прѣдъ люто гоненѣе?

Майко мила, о Светице
Една подъ небето,
Хора зли на твойто чадо
Клеветѣжтъ сърцето!

Тѣ говорѣжтъ че безчувственъ
Стоѣж прѣдъ доброто,
И че знаѣж да въспѣвамъ
Единствено злото!

Тѣ говорѣжтъ че гранитна
Душа съмъ билъ ималъ —
И че дивата си муза
Съ вражди съмъ опивалъ!

Т я,

Поете благий, синко мой, прѣзирай ги! . Прѣзрѣнѣе,
Това е най-голѣмото тукъ-долу утѣшенѣе!

Т о й,

Азъ мълчахъ! . . Мълчж до сѣга! . .
Но вече захващамъ
Сили, майчице, да губѣж! . .
Отпадамъ, отпадамъ! . .